

Arrest

nr. 162 521 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
              2. X
              3. X
              4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 23 mei 2013 en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 24 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 mei 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Er worden medische elementen aangehaald voor B., A. (...).

Op 11.04.2011 en 21.05.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf respectievelijk d.d. 07.01.2010 en 29.12.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag twee standaard medisch getuigschriften voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen d.d. 07.01.2010 en 29.12.2011. De voorgelegde medisch getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 11.04.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. In de beslissing d.d. 21.05.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) (...).”

1.3. Op 23 mei 2013 wordt de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“(...) In uitvoering van de beslissing van attaché J. V. d. B., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H., G. (...) geboren te Hovtashat op 05.09.1987, nationaliteit Armenië

+ kinderen: B., N. (...) en B., M. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 25.11.2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. (...).”

“(…) In uitvoering van de beslissing van attaché J. V. d. B., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., A. (..) geboren te Hovtashat op 06.02.1982, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 25.11.2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in het inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 23 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissingen van de gemachtigde van 23 mei 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift als verantwoording voor het samen bestrijden van deze onderscheiden beslissingen stellen dat de bevelen in uitvoering werden genomen van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 19 februari 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partijen stellen zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Met dit betoog tonen de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. Uit de bewoordingen in de bestreden bevelen "*In uitvoering van de beslissing van attaché (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie*" kan evenmin afgeleid worden dat de bevelen werden genomen naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de bevelen om het grondgebied te verlaten de belangrijkste bestreden beslissingen zijn. In casu wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing van 23 mei 2013 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*" en van de zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"(...) Het beroep is gesteund op volgende middelen:

- Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet ;
- Schending van art. 3 EVRM;
- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidbeginsel;

1.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is

(RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, JTT2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter, §1 stelt het volgende:

(...)

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing genomen van onontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel negen ter als motivering dat de medische elementen die werden ingediend reeds werden aangehaald in het kader van de vorige aanvragen tot medische regularisatie.

Verzoeker hierbij aan te halen dat hij medische elementen heeft ingeroepen waarbij melding wordt gemaakt zeer hoge risico's van een totale psychische collaps geval van terugkeer, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst incompatibel is met zijn psychiatrische problemen gezien het een anxiogeen milieu is.

Het spreekt dus voor zich dat volgens de artsen die de medische attesten er een opgesteld die werd gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf van oordeel zijn dat de een reëel risico is om het leven van verzoeker in geval van terugkeer of minstens dat hij het risico loopt om het slachtoffer te worden van een mensonterende behandeling, zoals dit onder meer wordt geboden door artikel 3 EVRM. Het kan dus niet ontkend worden dat hier wel degelijk medische getuigschriften worden neergelegd die zowel de aard van de aandoening (onder meer "posttraumatisch stresssyndroom met zeer zware psychische gevolgen en ernstige depressieve stemmingen, met episoden van paranoidale [...] laag zelfbeeld" - Dr. Bursens)

Op geen enkele manier komt in de bestreden beslissing ter sprake op welke manier de medische elementen die verzoeker ditmaal heeft ingeroepen in zijn medische regularisatieaanvraag en overweging worden genomen en hoe er een evaluatie is kunnen gebeuren van de medische toestand van verzoeker, met name op deze exact dezelfde is tussen de twee eerste en laatste aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen.

Voor verzoeker is het dan ook onbegrijpelijk te weten waarom precies deze beslissing werd genomen, op basis van welke medische evaluatie er werd gesteld dat verzoeker in exact dezelfde toestand is als voordien.

Omwille van deze reden is de motivering van de bestreden beslissing onvolledig en aldus in strijd met de motiveringsplicht.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden nietig verklaard.

2.

Verzoeker wenst aan te halen dat een aanvraag tot machtiging om verblijf om medische redenen werd afgewezen door een onontvankelijkheid beslissing die werd genomen door de gemachtigde van de minister.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de administratie een beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid en rekening houdt met alle informatie die ter beschikking is van de administratie.

Dat verzoeker wenst aan te halen dat indien het zo is dat de aanvraag tot machtiging om verblijf om medische redenen kan worden afgewezen op basis van artikel 9ter, §3, 5° als de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging van verblijf door de gemachtigde van de minister, dan nog deze zijn beslissing op een correcte manier dient voor te bereiden.

Dat er minstens een medische afweging dient te gebeuren om te weten of de medische problematiek waarvan sprake in de laatste aanvraag om zulke volledig overeenstemt met deze ingeroepen in de voorgaande aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen.

Dat zij niet meer dan redelijk lijkt dat indien er sprake is van ernstige medische aandoening een waarbij er sprake is van zeer ernstige gevolgen in geval van terugkeer naar het land van herkomst, de gemachtigde van een minister vooreerst een beroep moet richten tot de geneesheer-arts om te evalueren of het inderdaad om dezelfde medische problematiek gaat.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 van Uw Raad stelt betreffende het redelijkheidbeginsel hetvolgende:

(...)

Dat het ook niet meer dan logisch is dat indien het een arts dient te zijn die oordeelt of een bepaalde pathologie kadert binnen artikel 9ter en dat er dus een reëel risico is voor het leven of op een

mensonterende behandeling in geval van terugkeer, het ook de arts moet zijn die oordeelt of conclusies die hieromtrent werden genomen in een voorgaande aanvraag zomaar en zonder meer kunnen worden overgenomen.

Dat er derhalve een schending van het redelijkheidsbeginsel is, om de gemachtigde van een het laten, zonder je over enig medisch advies in te winnen, dat een bepaalde pathologie in exact dezelfde is als een die werd vermeld in een voorgaande aanvraag. (...)"

3.2. In zoverre het betoog van de verzoekende partijen gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 23 mei 2013 inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dit betoog niet dienstig nu onder punt 2 de onontvankelijkheid van het beroep tegen deze beslissing werd vastgesteld.

3.3. De motieven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden bevelen wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat blijkt dat verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er wordt op gewezen dat de Raad op 25 november 2010 besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. Verzoekende partijen betogen dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM gelet op de medische problematiek van eerste verzoekende partij.

3.5. Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 3 van het EVRM, gesteund op de medische toestand van eerste verzoekende partij, stelt de Raad het volgende vast:

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het EHRM dat artikel 3 van het EVRM geenszins waarborgt dat een vreemdeling op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat mag blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof meent dat het nodig is om een hoge drempel te handhaven in zulke zaken omdat de eventuele schade hier niet voortvloeit uit rechtstreekse handelingen of nalatigheden van overheden of niet-staatelijke actoren, maar daarentegen voortvloeit uit objectieve factoren zoals de fysieke of mentale gezondheid van een verzoeker en het gebrek aan voldoende middelen in het land van terugkeer om daarmee om te gaan (EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, par. 31). Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet worden beschouwd als een verplichting voor de Verdragsluitende Staten om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegaal verblijvende vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 43-44).

Het volstaat dat er enige vorm van medische behandeling en desgevallend sociale en/of familiale opvang beschikbaar is in het land van terugkeer. Het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen, het gegeven dat de medische behandeling minder makkelijk verkrijgbaar is (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk,

par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51) of zelfs van mindere kwaliteit is dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)) of het gegeven dat de medische behandeling aanzienlijk veel geld kost of dat de financiële toegankelijkheid van beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), is geen beslissend element om de vereiste “zeer uitzonderlijke omstandigheden” in het licht van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Tenslotte herinnert de Raad eraan dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de omstandigheid dat een terugkeer naar het land van herkomst de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, de levensverwachting op betekenisvolle manier doet verminderen of dat de situatie in het land van herkomst minder gunstig is, niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 42).

Indien er geen sprake is van “zeer uitzonderlijke omstandigheden” die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, volgt er ook geen verplichting om verzoekende partij in België te behandelen en er te laten verblijven.

3.6. De Raad stelt vast uit nazicht van het administratief dossier dat de medische toestand van eerste verzoekende partij reeds inhoudelijk beoordeeld werd op 4 april 2011 door de arts-adviseur en op 11 april 2011 een beslissing werd genomen waarbij erop gewezen werd dat een adequate medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Uit het arrest van de Raad van 15 december 2011 met nr. 71 876 blijkt bovendien dat: *“Daarnaast blijkt uit het administratief dossier, dat in de beslissing van 11 april 2011 verzoekers’ eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Uit de motieven van deze beslissing blijkt dat verweerder de aandoening uitvoerig heeft onderzocht en zoals verweerder in de nota terecht opmerkt de mogelijkheden van verzoeker om te reizen naar Armenië, de ondersteunende aanwezigheid van familieleden, de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland en de geografische en financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen heeft onderzocht. Hun psychiater gaf bij verzoekers’ eerste aanvraag reeds aan dat de origine van het post traumatisch stresssyndroom in Armenië ligt. Verweerder steunde zich voor de beoordeling van de medische attesten en de vraag of verzoekers aandoening kan worden behandeld in Armenië, met inbegrip van de vraag of de behandeling voorhanden is, op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. In dit advies, dat aan verzoekers onder gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing van 11 april 2011 werd ter kennis gebracht, stelde de ambtenaar-geneesheer dat “uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 29-jarige man posttraumatische klachten vertoont na een fysiek en psychisch trauma in Armenië in februari 2008”. Vervolgens somt de arts de verschillende klachten op en stelt vast dat verzoeker hiervoor in behandeling is bij een psychiater die tevens een behandeling met medicatie voorschreef. Hieruit blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer en aldus ook verweerder rekening hield met de bijzondere aard van verzoekers aandoening en met de link met Armenië, met name dat het trauma in Armenië is ontstaan. Gelet op de formulering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd overigens verzoekers aandoening onderzocht in het kader van een terugkeer naar Armenië. Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat “het dient vermeden te worden verzoeker terug te sturen naar het pathogene milieu”, of met andere woorden de link tussen de ziekte en de behandeling ervan in Armenië, niet zou zijn onderzocht. Het loutere feit dat verzoekers en hun artsen het niet eens zijn met de conclusies van verweerder bij het onderzoek van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, toont niet aan dat verweerder thans ten onrechte besluit dat het aangehaalde element reeds werd onderzocht tijdens de eerste aanvraag.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen opnieuw wijzen op de onmogelijkheid tot terugkeer omwille van de link tussen de aandoening van eerste verzoekende partij en het land van herkomst, maar zoals uit voorgaande blijkt werd dit reeds beoordeeld en gesteld dat dit een terugkeer niet in de weg staat.

Met hun betoog aangaande de ernst van de aandoening van eerste verzoekende partij slagen zij, gelet op voorgaande waaruit blijkt dat de aandoening in het land van herkomst behandeld kan worden, er niet in de schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

3.7. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER